

РЕШЕНИЕ

№ 2542

гр. София, 16.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 23.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **1923** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на С. Д., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № ВР-5/15.2.2021 г. на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на последваща молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Жалбоподателят твърди, че решението е постановено в нарушение на чл. 76б, ал. 1ЗУБ. Налице са нови доказателства, касаещи личното му положение, които не са оспорени, но необосновано са кредитирани. Административният орган е използвал бланкетни параграфи, като необосновано е отказал да допусне последващата му молба.

Ответникът интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените по делото доказателства, намира за установено следното:

С молба от 1.2.2021 г., подадена от жалбоподателя, е поискано предоставяне на международна закрила, като молбата е квалифицирана като последваща такава по смисъла на § 1, т. 6 ДР на ЗУБ – поради това, че с решение № 1537/28.2.2014 г. на Председателя на ДАБ вече е бил отказано предоставянето на хуманитарен статут на жалбоподателя, видно от решение № 3305 по адм.д. № 3630/2014 г. на АССГ.

С новата си, последваща молба, жалбоподателят отново е поискал предоставяне на статут. Посочил е, че има проблеми, свързани с религията и по тази причина не може да се завърне в И.. Не е посочил или представил нови доказателства.

Предвид изложеното ответникът е прил, че на жалбоподателя не следва да се допусне последваща молба до производство за предоставяне на закрила.

Посочените в обжалвания акт фактически констатации съдът счита, че кореспондират с представените в преписката по обжалвания акт доказателства, поради което и ги възприема.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената в закона писмена форма.

При постановяване на процесния административен акт ответникът НЕ е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила по ЗУБ.

Жалбоподателят не е представил нито в административното, нито в съдебното производство документи в подкрепа на твърденията му, изложени в процесната последваща молба.

По същество. Съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 76а ЗУБ (Нов - ДВ, бр. 101 от 2015 г.), предвиждащ, че преди да се пристъпи към разглеждането по същество на последваща молба за международна закрила, се преценява нейната допустимост съгласно чл. 13, ал. 2, т. 4 (Изм. - ДВ, бр. 52 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 80 от 2015 г., в сила от 16.10.2015 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2015 г.), предвиждащ, че производството за предоставяне на международна закрила не се образува, а образуването се прекратява, когато чужденецът:.....4. е подал последваща молба, в която не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход;

Процесната молба за международна закрила е последваща по смисъла на § 1, т. 6 от Допълнителните разпоредби на ЗУБ, съгласно който това е молба за предоставяне на международна закрила в Република България, която чужденецът подава, след като .... производството за предоставяне на международна закрила в Република България е приключило с влязло в сила решение и чужденецът не е напуснал територията на Република България.

На следващо място, съдът намира, че са налице предпоставките на чл. 76а ЗУБ, вр. чл. 12, ал. 2, т. 4 ЗУБ, за да се приеме, че молбата е недопустима. Жалбоподателят не е представил никакви доказателства в подкрепа на своето твърдение, въпреки дадените му указания. Ето защо не може да се направи извод за наличието на предпоставките на чл. 13, ал. 2, т. 4 ЗУБ.

Ето защо и не може да се установи наличието на предпоставките на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ. С други думи, не се установява, че жалбоподателят е преследван поради причини, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група /чл. 8 ЗУБ/, нито може да се направи извод, че може да бъде изложен на опасност от смъртно наказание или екзекуция; изтезание, нечовешко или унижително отношение, или наказание; тежки заплахи срещу живота или личността поради бизогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт /чл. 9/.

Предвид изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна, поради което следва да бъде отхвърлена; не се установи незаконосъобразност по смисъла на чл.146 АПК

на обжалваното решение.
Во ден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Д., гражданин на И., ЛНЧ [ЕГН] срещу решение № ВР-5/15.2.2021 г. на интервюиращ орган към председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което му е отказано допускане на последваща молба за предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението НЕ подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: